

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců Mgr. Kláry Hrobské a JUDr. Ireny Sekavové a Mgr. Kláry Hrobské ve věci žalobkyně J. N., nar. , bytem B. čp. , Č., zastoupené JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem v Sladkovského 13, 280 02 Kolín IV, proti žalovanému L. N., nar. , bytem B. čp. , Č., zastoupenému Mgr. Evou Zhřivalovou, advokátkou se sídlem nám. Arnošta z Pardubic 11, 282 01 Český Brod, o vypořádání společného jmění manželů, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 15. 6. 2012, č.j. 9 C 231/2006-255, **t a k t o :**

I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že věci, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, se přikazuje

- a) do podílového spoluvlastnictví účastníků rovným dílem dům čp. na st. parc. č. zapsaný na LV č. pro kat.úz. B. a obec C. u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště K. s příslušenstvím sestávajícím z žumpy na pozemku p.č. u domu čp. , chlívku, žumpy u chlívku, přístřešku, skleníku, zemního sklepa a hnojiště, vše na pozemku č. parc. v kat. úz. B. a oplocení na pozemcích č. parc. v kat. úz. B. ; pozemky č. parc. a zapsané na LV č. , pozemek č. parc. zapsaný na LV č. pro kat. úz. B., obec C. u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště K.
- b) Z pohledávek, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, se přikazují do výlučného vlastnictví žalobkyně
- aktiva ze smlouvy o penzijním připojištění č. u ČSOB Penzijní fond Stabilita a.s., IČ 61859265, ve výši 21.900,- Kč

- aktiva na účtu stavebního spoření č. [REDACTED] u Českomoravské stavební spořitelny a.s., IČ 49241397, ve výši 22.756,40 Kč.

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na vyrovnání podílů částku 76.024,- Kč do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Účastníci jsou povinni zaplatit náhradu nákladů řízení České republiky do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kolíně, a to každý z nich částku 3.826,- Kč.**
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení v řízení před soudem prvního stupně ani před soudem odvolacím.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 15. 6. 2012, č.j. 9 C 231/2006-255 vyslovil soud prvního stupně, že z věcí, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, se přikazuje do podílového spoluvlastnictví účastníků rovným dílem dům čp. [REDACTED] na st. [REDACTED] zapsaný na LV č. [REDACTED] pro obec C [REDACTED] a k.ú. B [REDACTED] u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště K [REDACTED] s příslušenstvím sestávajícím z žumpy na pozemku p.č. [REDACTED] u domu čp. [REDACTED] a do výlučného vlastnictví žalobkyně stavby: oplocení na pozemcích pč. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a na pozemku pč. [REDACTED] chlívek a přístřešek, žumpa u chlívku, skleník, zemní sklep, nádrž na vodu a hnojiště (výrok I.). Z pohledávek, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, přikázal soud do výlučného vlastnictví žalobkyně aktiva ze smlouvy o penzijním připojištění č. [REDACTED] u ČSOB Penzijní fond Stabilita a.s., IČ 61859265, ve výši Kč 55.721,11 a aktiva na účtu stavebního spoření č. [REDACTED] u Českomoravské stavební spořitelny a.s., IČ 49241397, ve výši Kč 22.756,40 (výrok II.). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému na vyrovnání jeho podílu částku Kč 467.990,- do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.). Dále vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.) a že každý z účastníků je povinen zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení státu částku Kč 3.382,50 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kolíně č.ú.: 19-1622151/0710, VS: 0911023106 (výrok V.).

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba účastníci.

Žalobkyně ve svém odvolání poukazovala na to, že soud nepřihlédl k pasivům společného jmění účastníků, tedy smlouvě o úvěru č. [REDACTED] České spořitelny z 17. 5. 2005. Namítala dále, že rybník, jehož hodnota byla v rozsudku zohledněna, má hodnotu zápornou, neboť jde o suchou jámu, kterou bude nutno zavést. Zdůraznila dále, že pozemky, které jsou ve vlastnictví žalobkyně i veškeré stavby, které na nich stojí, užívá již několik let výlučně žalovaný. Žalobkyně nemá žádnou možnost ujmout se užívání těchto věcí kromě fyzického násilí, neboť žalovaný ji na pozemky a do domu odmítá pustit. Žalovaný se navenek chová i jedná jako jejich vlastník. Konečně poukázala na to, že nemá možnost získat úvěr, a proto je schopna zaplatit vypořádání žalovanému pouze ve splátkách. Navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že vedlejší stavby budou přikázány do podílového spoluvlastnictví účastníků a žalobkyni bude umožněno zaplatit vypořádací podíl ve splátkách.

Žalovaný ve svém odvolání vytýkal soudu prvního stupně, že žumpu u domu čp. [REDACTED] posoudil jako příslušenství domu a nikoli jako samostatnou věc. Zdůraznil, že žumpa se

nachází na jiném pozemku než na němž se nachází dům čp. ■■■ a již proto jde o samostatnou stavbu. Není rovněž pravdou, že tuto žumpu lze užívat pouze s domem čp. ■■■, neboť je samostatnou věcí v právním slova smyslu a může na ni být napojena jakákoliv jiná stavba. Vzhledem k tomu, že se jedná o samostatnou věc ve smyslu práva, navrhl, aby byla přikázána do vlastnictví žalobkyně, která vlastní pozemek na němž se žumpa nachází. Přikázání do podílového spoluvlastnictví považuje odvolatel za v rozporu s judikaturou (například rozsudek Nejvyššího soudu České republiky 30 Cdo 1510/2002). Zdůraznil dále, že soud prvního stupně nezohlednil skutečnost, že za manželství byly ze společného jmění manželů hrazeny leasingové splátky na automobil značky Renault, když soud dovodil, že by polovinu hodnoty mohl žalovaný požadovat pouze v případě, že by se automobil stal následně výlučným vlastnictvím žalobkyně. Vzhledem k tomu, že k této skutečnosti nedošlo (předmět leasingu byl zničen), soud hodnotu zaplacených splátek do vypořádání nezahrnul. Tento postup soudu prvního stupně považuje žalovaný za nesprávný a žádal, aby akontace i hodnota leasingových splátek byla zahrnuta do vypořádání. Odvolatel dále zdůraznil, že soud prvního stupně neprovedl jím navržené důkazy, a to konkrétně ocenění dvou přípojek vody, přípojky elektřiny a kanalizace a nezařadil tyto hodnoty do vypořádání SJM s odůvodněním, že tvoří součást domu. Žalovaný je přesvědčen, že tyto předměty měly být oceněny zvlášť. V této souvislosti zdůraznil, že ze znaleckého posudku Ing. Karla Fouska vyplývá, že součástí hodnocení byly pouze rozvody vody v rámci domu a elektroinstalace uvnitř domu. Navrhl, aby ve smyslu podaného odvolání byl rozsudek soudu prvního stupně změněn.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odstavec 1, 5 občanského soudního řádu (zákona č. 99/1963 Sb.) ve znění účinném v době vydání tohoto rozsudku (dále jen „o.s.ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání je z části důvodné.

Účastníci v odvolání uplatnili přípustné odvolací důvody ve smyslu ustanovení § 205 odstavec 2 písmena d), e) a g) o.s.ř.

V řízení bylo mezi účastníky nesporné, že uzavřeli manželství dne ■■■■■. Z jejich manželství se narodily tři děti, které jsou již zletilé. Manželství účastníků bylo pravomocně rozvedeno dne 14. 12. 2005. Mezi účastníky bylo rovněž nesporné, že za trvání manželství ze společných prostředků vybudovali na pozemcích žalobkyně dům čp. ■■■ a další stavby a předměty blíže popsané ve výroku tohoto rozsudku, přičemž všechny tyto stavby k datu rozvodu manželství existovaly. K datu právní moci rozsudku o rozvodu manželství pak existovala i aktiva na stavebním spoření vedeném na žalobkyni v částce 22.756,40 Kč a na penzijním připojištění vedeném rovněž na žalobkyni. K datu rozvodu manželství dále existovala i leasingová smlouva, kterou uzavřela žalobkyně 20.7.2005 a na základě níž užívala automobil Renault Thalia, přičemž za trvání manželství byla zaplacená akontace na leasing v částce 60.000,- Kč a dále celkem 23.491,- Kč na splátkách na tento leasing. V řízení bylo dále prokázáno, že dům čp. ■■■ užívá výlučně žalovaný.

Takto soudem prvního stupně zjištěný skutkový stav odpovídá provedeným důkazům, odvolací soud se s ním ztotožňuje a při právním hodnocení z něho vychází, přičemž vzhledem k poučení, které účastníkům poskytl, zčásti dokazování prováděl i sám, jak bude uvedeno níže.

Manželství účastníků zaniklo rozvodem, který nabyl právní moci dne 14.12.2005; k tomuto dni také zaniklo společné jmění manželů (dále jen SJM) - účastníků (§ 149 odst. 1 občanského zákoníku – dále jen obč.zák.). Vzhledem k tomu, že se účastníci o vypořádání

zaniklého SJM ohledně věci a práv včetně investic, jež učinili předmětem vypořádání, nedohodli, provedl na návrh žalobkyně vypořádání soud (§ 150 odst. 3 obč. zák.).

Podle § 149 odst. 2 obč. zák. zanikne-li společné jmění manželů, provede se vypořádání, při němž se vychází z toho, že podíly obou manželů na majetku patřícím do jejich společného jmění jsou stejné. Každý z manželů je oprávněn požadovat, aby mu bylo uhrazeno, co ze svého vynaložil na společný majetek, a je povinen nahradit, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho ostatní majetek. Stejně tak se vychází z toho, že závazky obou manželů vzniklé za trvání manželství jsou povinni manželé splnit rovným dílem. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení se při vypořádání přihlédne především k potřebám nezletilých dětí, k tomu, jak se každý z manželů staral o rodinu, a k tomu, jak se zasloužil o nabytí a udržení společného jmění. Při určení míry přičinění je třeba vzít též zřetel k péči o děti a k obstarávání společné domácnosti.

V řízení bylo prokázáno, že účastníci za trvání manželství vybudovali ze společných prostředků na pozemcích ve výlučném vlastnictví žalobkyně dům čp. ■■■ v katastrálním území B■■■ a další stavby, které se na pozemcích č. parc. ■■■, ■■■ a ■■■ v kat. úz. B■■■ nacházejí. Všechny tyto věci jsou tedy ve společném jmění účastníků a je nutno je podle § 149 odst. 2 obč.zák. vypořádat. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v projednávané věci je namístě dům čp. ■■■ i s jeho součástmi, za něž považoval domovní přípojky elektřiny, vody a kanalizace a příslušenstvím, za něž považoval žumpu u domu na pozemku č. parc. ■■■, přikázat do podílového spoluvlastnictví účastníků. Toto rozhodnutí považuje odvolací soud za zcela správné.

V řízení o vypořádání společného jmění manželů podle § 149 a § 150 odst. 3 obč. zák. je v zásadě na úvaze soudu s náležitým odůvodněním, kterému z manželů tu či onu věc přikáže do vlastnictví. Při vypořádání zaniklého společného jmění manželů může soud přikázat věc manželu i proti jeho vůli, výjimečně může být společné jmění manželů vypořádáno tak, že nemovitosti přikáže do podílového spoluvlastnictví rozvedených manželů, když při vypořádání společného jmění manželů nepřichází v úvahu nařízení prodeje věci, kterou žádný z manželů nechce do svého vlastnictví (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 1357/2008).

Je pravdou, že smyslem vypořádání podle shora citovaného zákonného ustanovení je především rozdělení věcí, které jsou předmětem společného jmění. Není ale vyloučeno, aby formou takového rozdělení bylo i přikázání věci do podílového spoluvlastnictví, kdy každý z bývalých manželů se stane vlastníkem jedné ideální poloviny vypořádávané věci. V daném případě je takový postup zcela odůvodněn. Je pravdou, že dům i další stavby stojí na pozemcích, jež jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně. Současně ale bylo prokázáno, že dům užívá výlučně žalovaný, a to již od roku 2006. Žalobkyně pak nemá finanční prostředky na vyplacení zákonného podílu žalovanému a žalovaný přikázat dům na pozemku žalobkyně do svého výlučného vlastnictví za situace, že pozemky jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně, nechce. Za těchto okolností je přikázání domu (včetně jeho součástí a příslušenství) do podílového spoluvlastnictví účastníků vhodným, účelným a spravedlivým řešením, kdy každému z účastníků se dostane jeho zákonného podílu, se kterým může dále nakládat; žalovaný pak bude mít uspokojenu potřebu bydlení. Za situace, kdy v rámci soudního řízení o vypořádání SJM není možné nemovitost prodat a rozdělit mezi účastníky výtěžek prodeje, je přikázání do podílového spoluvlastnictví jediným účelným řešením za situace, kdy je z dokazování soudu známo, že žalobkyně (jež je vlastnící pozemků na nichž dům s příslušenstvím stojí) není solventní. Námitka žalovaného, že není možno přikázat dům

s příslušenstvím a součástmi do podílového spoluvlastnictví účastníků, pokud s tímto řešením nesouhlasí, tedy důvodná není.

Soud prvního stupně pak zcela správně uzavřel, že domovní přípojky elektřiny, vody a kanalizace jsou součástí domu č.p. ■■■. Stejně tak žumpa u domu vybudovaná za účelem řešení odpadového hospodářství domu č.p. ■■■, je součástí tohoto domu. Tyto předměty totiž svou povahou k domu náleží a nemohou být od domu odděleny, aniž by se tím dům znehodnotil (§ 120 obč.zák.). Je nepochybné, že oddělením přípojek elektřiny, vody, kanalizace a i žumpy by došlo ke znehodnocení domu, který by poté nebyl schopen provozu. Na tom nic nemění skutečnost, že dům je v současné době připojen i na veřejnou kanalizaci. Důvodem vybudování žumpy bylo právě řešení odpadních vod z domu, proto je i žumpa jeho součástí. Vzhledem k tomu, že předměty jsou součástí domu čp. ■■■, není důvodná námitka žalovaného, že výše uvedené součásti měly být oceněny zvlášť. Soud prvního stupně zjišťoval obecnou cenu domu čp. ■■■ jako celku, tedy včetně jeho součástí. Cena těchto předmětů je tedy zahrnuta v ocenění domu.

Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že níže vyjmenované věci ve smyslu práva, které účastníci vybuvovali ze společných prostředků za trvání manželství na pozemcích žalobkyně, jsou příslušenstvím domu čp. ■■■. Podle § 121 obč. zák. jsou příslušenstvím věci takové věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány. V daném případě bylo prokázáno, že účastníci za trvání manželství ze společných prostředků vybuvovali na pozemku č. parc. ■■■ v kat. úz. B ■■■ chlívek, žumpu u chlívku, přístřešek, skleník, zemní sklep, hnojiště a všechny pozemky žalobkyně oplotili. Všechny tyto vyjmenované stavby jsou, jak správně uzavírá soud prvního stupně, věcmi ve smyslu práva, náležejí účastníkům, stejně jako dům čp. ■■■ (byly jimi vybudovány ze společných prostředků za trvání manželství) a byly účastníky vybudovány právě proto, aby byly s tímto domem užívány (§ 121 obč. zák.). Odvolací soud tedy uzavírá, že všechny tyto vyjmenované stavby jsou příslušenstvím domu čp. ■■■.

Příslušenství věci sdílí osud věci hlavní, proto je nutno, pokud věc hlavní - dům čp. ■■■ - byl přikázán do podílového spoluvlastnictví účastníků, přikázat do podílového spoluvlastnictví účastníků i shora vyjmenované příslušenství. Ostatně pouze takovéto rozhodnutí je účelné a má logiku, neboť tyto stavby samy o sobě bez domu nemohou plnit svůj doplňkový účel a pouze spolu s domem jako jeho příslušenství tvoří funkční celek. Z těchto důvodů odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně (§ 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř.) a i shora uvedené stavby přikázal jako příslušenství domu do podílového spoluvlastnictví obou účastníků.

V řízení bylo dále prokázáno, že za trvání manželství byl zpracován pozemek žalobkyně zásahy účastníků, které byly financovány ze společných prostředků. Jde o porosty na pozemcích žalobkyně, které účastníci za trvání manželství kupovali a sázeli, vyhloubení rybníčku, zabudování sušáku, vybudování betonové plochy o výměře 50 m² a vodní nádrže. Tyto vyjmenované předměty nejsou věcmi ve smyslu práva, neboť nejsou nemovitostmi a vzhledem k tomu, byly-li zabudovány do pozemku žalobkyně, staly se součástí pozemku (§ 120 obč. zák.), tedy majetku žalobkyně. Finanční prostředky, které byly ze SJM investovány do těchto předmětů jsou tedy investicemi ze společného do výlučného majetku žalobkyně a v rámci širšího vypořádání je nutno je vypořádat. Pokud jde o tyto předměty, soud prvního stupně účastníky nedostatečně poučil. Proto odvolací soud poučil účastníky podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o nutnosti tvrdit a prokázat okolnosti investic do těchto

předmětů. Vzhledem k důkazním návrhům poté odvolací soud doplnil dokazování podle § 213a o.s.ř.

Pokud jde o porosty, zde bylo mezi účastníky nesporné, že veškeré porosty, které jsou uvedeny na čísle listu 12 znaleckého posudku znalce Ing. Fouska účastníci zakoupili ze společných prostředků a do pozemků je zasadili (zjištěno z nesporného tvrzení účastníků). Bylo prokázáno, že pořizovací hodnota těchto porostů, činí 16.791,- Kč (zjištěno ze znaleckého posudku potvrzeného doplňující výpovědí znalce Ing. Fouska před odvolacím soudem).

Rybník byl vybudován za trvání manželství tak, že byla vybagrována část pozemku, přičemž za bagrování dal žalovaný svému kamarádovi asi 2.000,- Kč a do vykopané jámy byla umístěna silážovací folie, za kterou zaplatil rovněž asi 2.000,- Kč. Tyto skutečnosti zjistil odvolací soud z výsledku žalovaného, přičemž skutečnosti uváděné žalovaným žalobkyně nepochybně. Odvolací soud tedy uzavírá, že investice ze SJM do výlučného majetku žalobkyně, pokud jde o rybníček, činily 4.000,- Kč.

Sušák nacházející se rovněž na pozemku žalobkyně byl vyroben žalovaným (svařen) z materiálu, který byl tehdy nakoupen, účastníci již nejsou schopni prokázat za jakou částku. Proto odvolací soud vycházel z toho, že materiál na sušák mohl v rozhodné době přijít maximálně na 600,- Kč a z této částky při vypořádání jako z investice vycházel.

Zpevněná betonová plocha o výměře asi 50 m² nacházející se vpravo od domu byla zbudována žalovaným za trvání manželství, přičemž tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná. Žalovaný tvrdil, že na všechny betonové plochy okolo domu (tedy nejen na tuto plochu, ale i na okolí domu, jež bylo posuzováno jako součást domu) spotřeboval tehdy 2 mixy betonu, přičemž 1 mix betonu mohl stát tehdy 5.000,- Kč. Žalovaný po poučení nenavrhl žádný důkaz k prokázání toho, že tehdy byl dodáván beton mixem, odvolací soud tedy uzavírá, že žalovaný neunesl důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení o dodávkách betonu mixem. Z výpovědi znalce Ing. Karla Fouska odvolací soud zjistil, že materiál na vytvoření takto velké betonové plochy mohl v roce 1992 stát 6.000,- Kč. Proto odvolací soud vycházel z toho, že investice ze SJM do výlučného majetku žalobkyně, pokud jde o shora specifikovanou betonovou plochu, představuje 6.000,- Kč.

Konečně pokud jde o nádrž na vodu, zde bylo zjištěno, že tuto nádrž získal žalovaný od svého známého (tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná). Žalovaný tvrdil, že za nádrž zaplatil svému známému 30.000,- Kč. Tuto skutečnost ani po poučení dle § 118a odst. 3 o.s.ř. neprokázal. Z výpovědi znalce k této otázce pak bylo zjištěno, že nádrž na vodu byla získána jako použitá v roce 1994, přičemž vzhledem k tomu, že se nejednalo o nákup u prodejce, není schopen vyčíslit pořizovací hodnotu této nádrže. Odvolací soud tedy uzavírá, že pokud jde o nádrž, žalovaný hodnotu investice neprokázal, neboť pokud jde o výši investice, neunesl důkazní břemeno.

V řízení dále bylo prokázáno, že žalobkyně za trvání manželství uzavřela stavební spoření, na toto spoření byly poukazovány finanční částky v průběhu manželství; jedná se tedy o finanční prostředky ze SJM. K datu právní moci rozvodu účastníků byla na stavebním spoření naspořena částka 22.756,40 Kč a tato částka představuje hodnotu existující k datu rozvodu manželství a náležející do SJM. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že je namístě stavební spoření přikázat do výlučného vlastnictví žalobkyně,

neboť toto spoření bylo vedeno na její jméno a žalobkyně na ně spořila i po rozvodu manželství.

Prokázáno bylo i to, že žalobkyně za trvání manželství měla uzavřenu smlouvu o penzijním připojištění. Na toto připojištění si přispívala žalobkyně ze svého platu a do právní moci rozvodu takto zaplatila 21.900,- Kč (odvolací soud zjistil ze zprávy penzijního fondu). Tyto finanční prostředky je nutno považovat za součást společného jmění, neboť pocházely z příjmu žalobkyně. V odvolacím řízení bylo dále prokázáno (po poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. navrhla v tomto smyslu důkaz žalobkyně), že na toto penzijní připojištění přispíval žalobkyni i její zaměstnavatel, a to tím způsobem, že příspěvek posílal přímo finančnímu ústavu na penzijní účet. Takto zaměstnavatel žalobkyně jí do právní moci rozvodu přispěl částkou 23.356,- Kč (rovněž zjištěno ze zprávy penzijního fondu). Vzhledem k tomu, že finanční prostředky, které tvořily příspěvek zaměstnavatele, nikdy nebyly žalobkyni vyplaceny, nedostaly se do její dispozice a byly poukazovány přímo na účet penzijního pojištění u finančního ústavu, nejde, pokud jde o tuto částku, o součást společného jmění manželů. Předmětem vypořádání tedy je pouze částka 21.900,- Kč, kterou naspořila žalobkyně. Soud prvního stupně pak zcela právně i penzijní připojištění přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně, když toto pojištění se týká pouze její osoby.

Konečně odvolací soud považoval za nutné vypořádat v rámci investic i finanční prostředky investované ze společného jmění na leasing, který účastníci na jméno žalobkyně uzavřeli za trvání manželství a který trval i po rozvodu, kdy splátky pak hradila žalobkyně. Odvolacímu soudu je známa judikatura Nejvyššího soudu České republiky podle níž je-li uzavřena leasingová smlouva, a jde tedy pouze o nájem věci (v daném případě auta), není možno předmět nájmu jako věc při rozvodu manželství vypořádat. Současně je odvolacímu soudu známa judikatura podle níž není na místě, aby se spor o vypořádání společného jmění manželů zúžil pouze na účetnický spor. Odvolací soud dospěl k závěru, že je namístě skutečnost, že za trvání manželství byla zaplacená za auto akontace v částce 60.000,- Kč a na splátkách částka 23.491,- Kč (oboje ze společných prostředků), zohlednit. Odvolací soud vzal současně v úvahu i to, že auto bylo v průběhu manželství používáno. Stanovil tedy hodnotu investice ze SJM do leasingu za trvání manželství volnou úvahou podle § 136 o.s.ř., neboť výši tohoto nároku lze stanovit jen nepoměrnými obtížemi, a to na částku 80.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že po rozvodu auto na leasing užívala žalobkyně a současně platila leasingové splátky, uložil odvolací soud povinnost vypořádat tuto investici žalobkyni.

Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že předmětem společného jmění účastníků není hypoteční úvěr u České spořitelny a.s. č. [REDAKCE]. Zde odvolací soud zcela odkazuje na správné odůvodnění tohoto právního závěru soudem prvního stupně a nemá co by k tomuto odůvodnění dodal.

Vzhledem k tomu, že nemovitosti včetně příslušenství byly přikázány účastníkům do podílového spoluvlastnictví rovným dílem (každému jednou polovinou), nejsou tyto předměty součástí finančního vypořádání, neboť každý z účastníků nabývá vypořádáním svůj zákonný podíl. Pokud jde o ostatní společné jmění účastníků, k datu rozvodu manželství činila hodnota SJM (zůstatku na stavebním spoření a penzijní připojištění žalobkyně) částku 44.656,40 Kč (22.756,40 Kč + 21.900,- Kč). Tyto majetkové hodnoty byly přikázány do výlučného vlastnictví žalobkyně, proto je žalobkyně povinna na vypořádání podílů žalovanému vyplatit polovinu této částky, tedy 22.328,20 Kč. Hodnota investic ze SJM účastníků do výlučného majetku žalobkyně, pokud jde o součásti pozemků, činí 27.391,- Kč (16.791,- Kč porosty + 4.000,- Kč investice do rybníka + 600,- Kč investice do sušáku + 6.000,- Kč investice do

betonové plochy) a pokud jde o leasing činí 80.000,- Kč. Celkem byla ze SJM do výlučného jmění žalobkyně investována částka 107.391,- Kč. Z této částky má žalovaný právo na vyplacení jedné poloviny, tedy částky 53.695,50 Kč. Celkem tedy je žalobkyně povinna vyplatit žalovanému na vypořádání podílů i širšího vypořádání celkem po zaokrouhlení částku 76.024,- Kč (22.328,20 Kč + 53.695,50 Kč).

Z těchto důvodů tedy odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, jak je ve výroku I. a II. tohoto rozsudku uvedeno. K vyplacení vypořádacího podílu stanovil odvolací soud žalobkyni lhůtu tří měsíců, a to vzhledem k výši plněné částky (§ 160 odst. 1 o.s.ř.). Odvolací soud neshledal důvod pro umožnění plnění žalobkyni ve splátkách, neboť žalovaný má právo na vypořádání podílů v dohledné době. Tříměsíční lhůta od právní moci rozsudku je dostatečná k tomu, aby si žalobkyně mohla finanční prostředky obstarat, když navíc to, že bude žalovanému nějakou finanční částku vyplácet mohla předpokládat a finanční prostředky si na tento účel šetřit.

Vzhledem k tomu že byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení, jak ve vztahu mezi účastníky, tak ve vztahu mezi účastníky a Českou republikou.

V průběhu řízení vznikly státu náklady s vyplaceným znalečným (po odečtení záloh) v celkové částce 7.652,- Kč. Na zaplacení této částky má podle § 148 odst. 1 o.s.ř. Česká republika právo, přičemž každý z účastníků je povinen zaplatit jednu polovinu z této částky, která odpovídá jejich úspěchu ve věci a u žádného z nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Proto odvolací soud rozhodl, jak je ve výroku III. tohoto rozsudku uvedeno.

O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. Účastníci měli v řízení úspěch jen částečný, proto nemá žádný z nich právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. (výrok IV. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 17. dubna 2013

JUDr. Hana Tichá , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Pávková